

BÉKEHARANG

HITMÉLYÍTŐ, HITÉBRESZTŐ ERKÖLCSNEMESÍTŐ LAP.
MEGJELENIK MINDEN HÓ ELSEJÉN

ELŐFIZETÉSI DIJ EGY ÉVRE 2. P. EGYES SZÁM 20 F.
Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, VI. Felsőerdősor 5. 1. emelet.

Örüljete!

Égészen csodálatos, hogy az apostolok leveleiben gyakran találkozunk ezzel a felszólítással. Ugy látszik, mintha a keresztyének egyik fő feladatának tekintették volna az örvendezést. Pedig igen sokszor éppen ennek ellenkezőjével találkozunk, még a Szentírásban hívó keresztyének között is. Könnyelmű vagy felületesnek ítélik az olyat, aki tud örülni olyankor is, amikor sokan szomorkodni tudnak csupán.

Ha elolvassuk több olyan helyet, amely tartalmazza e felszólítást, meg fogunk győződni róla, hogy az örülés nem függhet külső helyzetünktől. Pál apostol börtönben mondja magáról, hogy ő örül és egyben szinte megparancsolja híveinek, hogy örüljenek ők is. Milyen nagy lármát csináltak egyesek, ha véletlenül nekik is szabad volt egy kicsit szenvedniök vagy egy kis szabadságvesztést eltűrniök, mint olyanoknak, akik az evangéliumot hirdették. Pál apostol örül. Örül a börtönben, pedig nem valami kellemes helyzetben lehetett. Az Ur Jézus több ízben beszélt a maga öröméről és arról, hogy ugyanezt az örömet a tanítványok is elnyerik. Az Ő kívánsága, hogy megmaradjon ez az öröm követőiben és hogy ez az öröm teljes legyen. Ezért szoktuk az Üdvözítőnkéről szóló beszédet „Örömhírnék“ nevezni. Jézus érkezését már örömhír gyanánt hirdették az angyalok. Jézus egész életének célja volt ezt a szomorú világot, örvendező világgá formálni.

Az ember tud örülni mindig, feltéve, hogy tudatosan összhangban él Istennel. Ha nem örülünk, meg kellene kérdeznünk magunktól, hogy miért nem örülünk? Ha Isten azt akarja, hogy mi Neki szolgáljunk, miért akarunk mi mindenáron szomorkodni? Az öröm a természetes eleme életünknek. A szomorúság akadályozza igazi életünket. Örömmel mi dicsérjük Istent és szomorúságunkkal ennek ellenkezőjét csináljuk. Ha örülök, azt mondom: Isten akarata jó, az Ő intézkedései igazságo-

sak. Ha szomorkodom azt mondom: Isten elbagyott vagy elfelejtett engemet. Milyen fontos tehát, hogy magaviseletünkre, de érzelmeinkre is ügyeljünk.

A mogorva, örömtelen ember nem ismeri és nem látja Isten ujját. Nem tudja, hogy ezen a földön *mindennek* javunkra kell lenni. Nincsen tudatában Isten jelenlétének. Aki tudja, hogy őt Isten teremtette, hogy Isten az ő Atyja, aki szereti őt, el nem fogyó szeretettel, az örül. Örül akkor is, ha nem megy minden a maga akarata szerint. Hiszen nem tudhatja, hogy mivel és mikor tud leginkább dicsőséget szerezni Istennek. Előfordult, hogy éppen nélkülözésben való öröm útján tudott valaki kemény, hidegszívű emberekre jó benyomást gyakorolni. Általános vélemény az, hogy jó-módban, ha minden kedvünkre történik, könnyű imádkozni és örömmel szolgálni Istennek. Feltéve, hogy így van, nem-e kellene akkor éppen kellemetlen külső környezetben és éppen akkor, amikor minden akaratunk ellenére látszik történni, örvendezni abban a megismerésben, hogy mindezt az Isten eszeleksi a mi javunkra, üdvösségünkre! Az a tudat, hogy Isten kezében vagyok, akár érzem ezt, akár nem, kell hogy örvendezővé tegyen! Mikor a tanítványok a börtönben, kezükkel, lábukkal a kalodában énekelték Istennek dicsőségére, akkor történhetett esoda. Napjainkban kevesen látják meg Istent, mert kevesen tudnak örülni feltétlenül és minden körülmények között.

Kell, hogy ráébredjünk a valóságra. Isten szeret minket, ha meghallgatja könyörgésünket, de szeret akkor is, ha egyes kéréseink teljesítését elhalasztja vagy megtagadja. Mi sohasem tudjuk, hogy a magunk akarata, kívánsága valóban jó-e, üdvösséges-e, ha csak nem gyakoroljuk naponta a magunk életében azt, amit Jézus előttünk mondott: „Ne az én akaratom, hanem a Tiéd legyen!“

Ha tehát azt olvassuk: Örüljete! Ez azt jelenti: Eljete! Eljete Isten akarata szerint, Isten dicsőségére, Isten iránti engedelmességben élni, annyi mint örülni Isten közelségének

tudatában, mint elismerni az Ő intézkedésének jóságát és igazságosságát. Mint érezni az Ő szeretetét, amely nem változik az időjárással és akkor sem fogy el, ha minden más szűken is van. Jézus mondja: „En élek és örülni fog a ti szívetek és senki el nem veszi a ti örömtöket.” T.

o — — o

A tömlöctartó megtérése.

Egy élő bizonyág.

Ejféltájban pedig Pál és Silás imádkozván, énekekkel dicsőíték az Istent. A foglyok pedig hallgatják vala őket. És hirtelen nagy fölindulás lőn, ugyannyira, hogy megrendülének a tömlőc fundamentumai és azonnal megnyílnak az ajtók mind és mindnyájoknak a bilinesei feloldódának. Felsejkenvén pedig a tömlöctartó és látván, hogy nyitva vannak a tömlőc ajtai, kivonva fegyverét, megakará magát ölni, azt gondolván, hogy elszöktek a foglyok. (Csel. 16/25—27.)

A filippibeli tömlöctartó története élénk bizonyága annak, hogy Isten miként munkálkodik minden lélekért, hogyan megélt és kereső szeretettel minden lélek után. Hogy, miként Igéjében írva van, — minden emberen segíteni akar, azt világosan látjuk e történetből. Ha valaki azt kérdezte volna, ki fog Filippiben először megtérni, senki sem gondolt volna a tömlöctartóra. Miért nem? Mert ez egy öreg, pogány római legiónárius volt, aki sok ütközetben vett részt és végül, öreg napjaira, akként gondoskodtak róla, hogy e börtönfelügyelőséget adták neki. Bizonyára nagyon becsületes és öntudatos férfi volt. Semmi rosszat sem mondhatott róla senki. Mindig megtette kötelességét. A kötelesség és pontosság élő példája volt. Neki nem volt szükség megtérésre? De az Ur az erőset is megakarja ragadni. Nos és épen ezt az embert szemelte ki. De miként munkálkodott az Ur, hogy ez a férfi megtért? Ez egészen csodálatos történet volt, amely sokat akar nekünk mondani.

Az első, amit az Ur e tömlöctartó megtéréséhez tett, a határozott keresztyének bizonyosságai voltak. Vajjon megfordult-e a tömlöctartó abban a közösségben, melyet Pál apostol a vizpartján tartott, melynél Lidia megtért? Bizonytal nem. Hogyan is jött volna egy ilyen öreg katona ahhoz, hogy egy ilyen jámbor imaórára menjen?

Imaórára, ahol még ráadásul csak asszonyok voltak. Az ilyesmire neki nem volt szüksége. Le kellett volna állásáról mondania, ha oda elmegy. Nos, ha ő nem ment az apostol-

hoz, az apostol ment őhozzá. És mivel ez nem ment másképp, tehát fogságba kellett hozzá jönni. Így végezte az Ur. Vajjon az egész történet a jövődömondó lélekkel, nem azt a célt szolgálta, hogy az apostolok a tömlöctartóval összeköttetésbe kerüljenek? Mindenesetre utóbb örömmel mondhatták: Mi szívesen szenvedtünk, mert ez az út az Urhoz vezetett. Így vetették az apostolokat a tömlőcbe és a tömlöctartó különös figyelmébe ajánlották. És ő alaposan gondoskodott őrizetükről. A legbelsőbb tömlőcbe lökte őket és lábaikat kalodába szorította.

De két dolog feltűnt neki a foglyokkal kapcsolatban. Az egyik, hogy a foglyok vidámak voltak. Még ilyen foglyokat nem látott, mint ezek voltak. Más rabok tomboltak, átkozódtak, de ezek ketten egész esendben voltak. Szó nélkül hagyták magukat megkötözni és kalodába zárni. Ulyesmit még nem látott. És volt még valami, amit tapasztalt. Halotta, hogy a foglyok az elszenvetd gyalázatért és fájdalomkért hálát adnak. Hogyan lehetséges ez? Nos Pál azt írja a rómabelieknek: Először is mindenekért hálát adok. Ez volt az első dolga, mindenekért hálát adni. Nem ezt kellett e neki itt is tenni? És ezt nemcsak a rómaiaknak írja, hanem az efezusbelieknek is: Mindenkor és mindenért hálát adjatok. Ugyanezt írja a tessalonikabelieknek is: Mindenekben hálásak legyetek, mert ez az Isten akarata az Ur Jézusban. Az ember nem mondhat olyasmit jó lelkiismerettel, amit maga sem eszélepszik. Ezért bizonyos, hogy a filippi börtönbe is először is hálát adott az Urnak.

Fejesóválva ment a tömlöctartó tovább. Ulyesmit még nem látott és nem hallott, amit ma átélt. Ezeknek az embereknek van valamiük, ami neki nincsen. Ezek az emberek, egy ferráshól meritenek, amelyet ő nem ismert. És ezzel egy tör szuródott lelkébe. Mi történt ezzel a két emberrel? Azt hiszem, hogy azon az éjtszakán soká fönn volt, hogy elgondolkozzék azon a két különös emberen, akiket ma kalodába szorított. A városban azt mondták róluk, hogy ezek az emberek eláztatják az egész várost és itt szelidek és nyugodtak, mint a bárányok.

Rendesen ez az első, amivel Isten elkezdti Élő keresztyének bizonyosságát állítja a lélek elé. De ennek, nemcsak a szája, hanem az egész lényünk bizonyosságának kell lenni. Így volt ez az apostoloknál is. Nem tapasztaltál és nem láttál ilyen bizonyosságot? Nem láttál még lelket, akiknél az volt a benyomásod, hogy ezek komolyan veszik, hogy amit mondanak, nemcsak hiszik, hanem azt ki is élik és ez mély benyomást keltett benned. Talán nem volt mindjárt döntő életedben, de nem tudtad elfelejteni azt a bizonyosságot. Talán az édesanyádtól nyertél ilyen maradandó benyomást?

Talán egy munkatársadtól. Bizonyára láttad már, hogy egyes hívők, nemcsak bizonyágot mondtak, hanem maguk is élő bizonyságok voltak. És azt gondoltad magadban, hogy amilyen ez az ember, szeretnék én is olyan lenni. Milyen sok függ attól, hogy Istennek gyermekei helyükön vannak és teljesítik kötelességüket. Ez nagyon fontos. A világ megmentésének az útja, a világon át vezet. Ezt világosan megértjük az Ur Jézus főpapi imájának szavaiból. Ő mondja: Nem a világért könyörgök, hanem azokért, akiket nekem adtál. Mit olvasunk ebből? Nem akarja talán megmenteni a világot? Bizony! Megmutatta a világ számára is a megmentés útját a Golgotán és életén keresztül. Sokat gondolt Ő a világ megmentésére. És mire gondolt imájában? Azt gondolta: Ha a hívők megteszik kötelességüket, ha az Ő követésében hűségesek, ha megszentelve járnak Isten és az emberek előtt, akkor magától jön a világ megmentése. Akkor egy olyan benyomást és befolyást nyer a világ, hogy ezt a kérdést teszi fel: Mi a te békédnek és erődnek forrása?

Bizonyosság voltál már környezeted számára? Nemcsak hallani lehet nálad valamit, hanem látni is? Mint némely férfi, feleségének csendes és hűséges élete által jut megtérésre. Ha a te férjed még nem tért meg kedves testvér, talán te magad vagy az oka? Ha a te kollégád nem akar Isten dolgairól tudni, talán te vagy az akadály, amely őt visszatartja? Isten kegyelmét akarja adni, hogy mi élő bizonyágai lgyünk szavakkal, tetteikkel és egész lényünkkel és ezzel egy fullánkot szurjunk az emberek szívébe, hogy az isteni és örök dolgok felett gondolkodóba essenek. Oh igen, az Ur eleven bizonyágaivá akar tenni bennünket.

Modersohn E. u.: I. j.

Különböző örömeik.

Itt a farsangi idő és e világ ha örülni akar, sok pénzébe és fáradságába kerül. Milyen nagy anyagi megerőltetés sok család számára, hogy leányuk bálba mehessen. Annak a pénznek, amit ilyen módon elfecsérelnek száz fontosabb helye is volna. Dehát ha nem megy a leány bálba, nem megy férjhez. Pedig ez nagy tévedés, mert amely lánynak az Ur a házasságot szánta, egész biztosan férjhez fog menni.

De főleg azért szeretnek bálba menni az emberek, mert egy kis örömet akarnak szerezni maguknak. Ez az öröm azonban amit egy bál ad, igazán szegényes, sovány öröm. Ahogy egy fiatal nő mondta, mikor kérdeztem, volt-e sok öröme a bálban: Örömem alig volt, de kiadásom és bosszúságom sok volt ezzel a bállal kapcsolatban.

Magasabbrendű örömeinkre vagyunk tevére. És a kétes értékű, sokszor nem tiszta

világi örömeink, sohasem képesek igazán az emberi szívet kielégíteni. Jézus Krisztus a mi igazi örömszerzőnk. Pál apostol írja: „Örüljétek az Urban mindenkor, ismét mondom örüljétek.“ Tehát Jézus nemcsak hogy ad örömet, hanem azt akarja, hogy mintegy állandóan a tiszta, szent öröm légkörében éljünk. II. Kor. levél 6. rész, 10. versében az áll, hogy az igazi keresztyének „mindig örvendezők“ és „az Urban való öröm a ti erősségetek“ mondja egy más helyen az apostol. Az Istenfélő ember utjai gyönyörűséges utak, Isten bár láthatatlannal velünk jár, ha mindenben engedelmeskedünk Neki. Az Urban való öröm erőt ad a mindennapi élet nehézségeinek hordozására. Milyen öröm a tiszta, jó lelkiismeret! Milyen örömeink van mindig azután, ha valamiben megtudtuk magunkat tagadni. Ha igazán örvendező akarsz lenni, jöjj Jézushoz!

Uram Te az egyedüli igaz örömforrás vagy, Te benned a békességem, mint a folyam árja nagy.
R. M.

Csendes napok.

Ebben a nyugtalan, zajos, háborús világban, az ezernyi bajok között kétszeresen érzi minden Krisztusban hívő lélek, hogy szüksége van Isten előtt való elcsendesedésre, megnyugvásra, benső felüdülésre. Szüksége van erre különösen az evangéliumi munkásnak is, hogy a nem könnyű szolgálatával járó minden terhet örömmel tudjon viselni.

A III. körzet lelkipásztorai dec. 2. és 3.-án voltak együtt Nyiregyházán. Ezek csendes napok voltak. Távol a hétköznapi zajtól, kikapcsolódás a küzdelemből, igazi pihenés. De még ennél is több. Szigorú önvizsgálat volt ez az Ur előtt. Az Ur megláttatta velünk fogyatékoságunkat, hibáinkat. De megmutatta az új utakat és lehetőségeket is. Adott új megbízást. Igazi vezetőknél kell lenniük, akik tudunk Isten előtt állani. Tőle utasítást, megbízást venni. Embereket kell Istenhez vezetnünk, egyeseket és gyülekezeteket egyaránt. De ez csak úgy lehetséges, ha magunk Isten színe előtt jövünk. Mert csak az vezethet Istenhez aki Istentől jött.

Az Ur velünk volt a csendességben, megáldotta közösségünket. Lélekben, szeretetben egyesített minket, új erőt és bátorságot adott az ígértetés további szolgálatához. Aldassék érte az Ő neve.
H. J.

o — — o

H I R E K

25 éves árvaházi jubileumi ünnepély.

Nagy napja volt a magyarországi methodista egyháznak az 1941. nov. 27.-e. Ezen a napon ült meg a szenttamási árvaházunk 25

éves jubileumi ünnepélyét. A nagy távolságok miatt csak a déli körzet prédikátorai és gyülekezeti tagok jelenhettek meg az ünnepélyen; de lélekben ott voltak az összes prédikátorok és reméljük a kedves tagjaink is.

A délvidék örvendetes visszaesatolásával kaptuk vissza egyházunknak ezt a drága és féltett kincsét. Amit a gyermek a családnak jelent: örömet, boldogságot, mennyei légkört — a gondoskodás mellett is — ugyanazt jelentik az árvaházi gyermekeink egyházunknak. Sőt Máté 18.5 íge alapján az Ur Jézus teljesen azonosítja magát az ilyen elhagyatott gyermekkel. Vagyis 25 éven keresztül az Ur Jézust vendégeltük meg a kb. 70 gyermek személyében, akik ezen 25 év alatt megfordultak az árvaházban. Gyermekszavalaikkal és énekeikkel érzékeltették velünk ezt a mennyei dicsőséget.

Jakob Gyula szenttamási testvérünk, aki egyuttal „az árvák atyja“ és aki hathatósan közreműködött a kedves feleségével, hogy létrejöhetett és mindeddig fennállhatott, jelentésében egy kis bepillantást nyújtott az árvaház történetébe. Nem egyszer azelőtt a súlyos kérdés előtt állottak, hogy meg kell szüntetni, mert nincs anyagi tehetség tovább fenntartani. De az Ur az utolsó órában mindig segítségére sietett az áldott munkának. Most is kb. 900 pengő volt a deficit. De reméljük az első adventvasárnapi gyűjtés ezt teljes mértékben eltüntette. Prédikátoraink szívesen továbbítanak adományokat az árvaház részére.

(Egy résztvevő, aki a menny közelségét érezte az ünnepen.)

o — — o

DOMBÓVÁRRÓL Dobos testvér a következőket írja: „Ebben a hónapban sok áldott órát ajándékozott nekünk a mi hű Urunk. Szép napjaink voltak dec. 3—7-ig, amikor Tessényi Zoltán tv. volt köztünk. Az Ur megáldotta az ő szolgálatát és új meglátásokkal gazdagodtunk meg. Csak az volt a kár, hogy Tessényi Zoltán tv. nem lehetett itt tovább. Dec. 9—14-ig Kaposzsekesőn Hecker Henrik tv. evangelizált. Itt minden este, de különösen vasárnap este telt meg a ház egészen. Vasárnap este még az udvarban, sőt az utcán is hallgatták az emberek az evangéliumot. Hisszük, hogy a hosszú tél után eljő a tavasz ennek a gyülekezetnek az életében is. Adja meg az Ur, hogy ez így legyen. Ezekről a napokról Hecker Henrik tv. ezt írja: „Nem emlékszem rá, hogy valaha is lett volna részem ilyen szép evangelizációban. Szinte kivették a szót a szájból.“

o — — o

AZ ÉVI KONFERENCIA Ujverbáson április hó 29-én, szerdán este veszi kezdetét és vasárnapig, május 2-ig fog tartani. Ezt már most közöljük k. prédikátorainkkal és gyülekezeteinkkel, hogy úgy belsőleg, mint külsőleg felkészülhessenek ezen napokra.

DEC. 9—14-IG EVANGELIZÁLT Hecker Henrik prédikátor Kaposzsekesőn. A 20 év óta fennálló munkánknak voltak itt áldásos ébredési szakaszai, de sajnos sovány esztendei is. Az is bizonyos, hogy van egy imádkozó tábor, amely szünt meg a sovány esztendőben is kitartóan imádkozni egy ébredésért. Az Urnak legyen hála és dicsőség, aki a talajt előkészítette. Többen átadták életüket az Urnak, még többen akarják átadni. Imádkozzunk tovább is hűségesen ezekért a lelkekért. (H. H.)

o — — o

Szerkesztői rovat.

TÖBBEKNEK. Az a munka, amelyet hazánkban néhány methodista prédikátor végez, egyáltalán nem azzal a céllal indult, hogy egy új, hazánkban eddig nem ismert egyházat alapítsanak. A methodista munka mindenütt, de különösen hazánkban is: *ébredés*. Az evangéliumbírdetésének mindenütt és mindenkor ébredés és új élet volt a gyümölese. Ott, ahol egy új egyház megszervezésén van a hangsúly, ahol mindenáron csak tagokat akarnak gyűjteni, ott nem a methodizmus szelleme uralkodik.

Egy régebbi röpiratban a következő sorok olvashatók: „A methodisták senkit bántani, kábortatni nem akarnak. Még kevésbé akarnak valakit a templombajlásban akadályozni vagy az egyháza iránt hűtlenné tenni. Ellenkezőleg. Éppen azt, aki templomba járni nem szokott, aki egyházával semmit nem törődik, aki Istent nem ismeri, aki Jézusnak nem követője, aki nem boldog, aki nem megelégedett, aki a bűnnek, szenvedélynek, rossz szokásoknak rabszolgája: ezekhez akarnak szólni a methodisták, ezeket akarják a Szentírás befolyása alá állítani, ezeknek akarják az igaz boldogság felé az utat megmutatni, ezeket akarják Jézussal kapcsolatba hozni. A szomorúakat akarják vigasztalni, az erőtlenekeket erősíteni, az elhagyottakat látogatni, a gyámoltalanokat felkarolni, a tudatlanokat felvilágosítani, akikkel senki sem törődik: azokkal akarnak foglalkozni.“

Ugy gondoljuk, ahogy ez a régi röpirat mondja, még mindig sok dolguk van hazánkban a methodistáknak. A munka az övék. A gyümölcs, az áldás Isten kezében van. Ezt csak Ő adhatja. Ne gondolja azonban senki, hogy áldozatos munka nélkül nyerhet örök értékű gyümölcsöket.

o — — o

Kiadja: Keresztyén Könyvesház korl. fel.
Szövetkezet, Budapest, VI., Felsőerdősor 5.

Felelős kiadó és szerkesztő:
Tessényi János, Budakeszi, Fő-u. 5.

Nyomatott: Kultura könyvnyomdában, Kaposvár.
Nyomdaiért felel: Henczer István.